

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 7 ΜΑΡΤΙΟΥ 2021.

ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

*«Μνεία της δευτέρας και ενδόξου παρουσίας του Χριστού
νμών Ιησού Χριστού»*

Των εν Χερσώνι επισκοπευσάντων ιερομαρτύρων,

Λαυρεντίου οσίου του Μεγαρέως

έτος 14^ο Τεύχος 598

Ι.Μ.Κ.Α.Ω.

Ι.Ν. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης

«Ακούσωμεν και στενάξωμεν»

(Του μακαριστού Μητροπολίτου Καστορίας κυρού Σεραφείμ)

Ερμηνεύοντας, σε μία περίφημη ομιλία του, ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς το ευαγγελικό ανάγνωσμα, το οποίο αναφέρεται στη Δευτέρα Παρουσία του Χριστού, και χρησιμοποιώντας ως αλάνθαστο οδηγό το φωτισμό του Αγίου Πνεύματος και συγχρόνως την εμπειρία, που είναι το κατ'εξοχήν γνώρισμα των θεοφόρων πατέρων της Εκκλησίας, λέγει τα εξής χαρακτηριστικά στο προοίμιο αυτής της ομιλίας:

«Την περασμένη Κυριακή η Εκκλησία εμνημόνευε την απεριγράπτη φιλανθρωπία του Θεού προς εμάς που παρουσιάζεται με την παραβολή του σεσωσμένου ασώτου. Την σημερινή Κυριακή διδάσκει περί της μελλούσης φρικωδεστάτης κρίσεως του Θεού χρησιμοποιώντας μια καλή

τάξη και ακολουθώντας τις προφητικές φωνές . . .».

Η κρίση του Θεού, η Δευτέρα Παρουσία του Θεού, ο ερχομός του Χριστού «μετά δόξης και δυνάμεως πολλής», είναι αψευδέστατη διδασκαλία της Αγίας μας Εκκλησίας. Την κρίση του Θεού την απαιτεί πρωτίστως η δικαιοσύνη του Θεού. «Δίκαιος Κύριος και δικαιοσύνας ηγάπησεν, ευθύτητας είδε το πρόσωπον αυτού».

Σ' αυτήν αναφέρεται ο Προφήτης Δανιήλ «εθεώρουν έως ότου θρόνοι ετέθησαν, και παλαιός ημερών εκάθητο, και το ένδυμα αυτού λευκόν ωσει χιών . . . ο θρόνος αυτού φλόξ πυρός . . . ποταμός πυρός είλκεν έμπροσθεν αυτού».

Γί' αυτήν μιλάει ο Απόστολος Πέτρος: «ουρανοί ροιζηδόν παρελεύσονται, στοιχεία δε καυσούμενα λυθήσονται, και γη και τα εν αυτή έργα κατακαήσεται».

Ο ιερός υμνογράφος της Εκκλησίας μας γράφει: «Δεύτε ακούσατε βασιλείς και άρχοντες, δούλοι και ελεύθεροι, αμαρτωλοί και δίκαιοι, πλούσιοι και πένητες, ότι έρχεται Κριτής, ο μέλλων κρίναι πάσαν την οικουμένην».

Σ' αυτήν αναφέρεται ο Χριστός, ο Μονογενής Υιός του Θεού: «Άγρυπνείτε ουν εν παντί καιρώ δεόμενοι ίνα καταξιωθήτε εκφυγείν πάντα τα μέλλοντα γίνεσθαι και σταθήναι έμπροσθεν του υιού του ανθρώπου».

Και ακόμη: «Όταν δε έλθει ο υιός του ανθρώπου εν τη δόξη αυτού και πάντες οι άγιοι άγγελοι μετ' αυτού, τότε καθίσει επί θρόνου δόξης αυτού, και συναχθήσεται έμπροσθεν αυτού πάντα τα έθνη».

Και όρισε ο Θεός τον παρόντα καιρό ως καιρό μακροθυμίας, αφού το μακρόθυμον του Θεού προηγείται της θείας κρίσεως. Ενώ τον μέλλοντα καιρό για την ανταπόδοση, προκειμένου, όπως τονίζει ο Άγιος Γρηγόριος, να σπεύσουμε όσο ζούμε να πετύχουμε το αιώνιο έλεος και να καταστήσουμε τους εαυτούς μας αξίους της θείας φιλανθρωπίας.

A. Ακούσωμεν και στενάξωμεν.

Το ιερό κείμενο δεν υπογραμμίζει μόνο την καθολικότητα της κρίσεως, αλλά προσδιορίζει συγχρόνως και το κριτήριο. Το μέτρο, δηλαδή, με το οποίο ο Θεός θα κρίνει τον κόσμο. Και αυτό είναι η αγάπη. Αυτό έδειξε ο Χριστός με την παραβολή των Δέκα Παρθένων, όπου η αναφορά Του στο «έλαιον» παραπέμπει στην κορυφή των αρετών που είναι η αγάπη. Ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς θα είναι χαρακτηριστικός και συγχρόνως συγκλονιστικός: «Όπως αν θέσεις θεμέλια και οικοδομήσεις πάνω σ' αυτά τους τοίχους, δεν προσθέσεις όμως την οροφή, τα αφήνεις όλα εκείνα άχρηστα· κατά τόν ίδιο τρόπο αν αποκτήσεις όλες τις αρετές, δεν προσαποκτήσεις όμως την αγάπη, όλες εκείνες είναι άχρηστες και ανωφελείς».

Και αυτές οι αρετές στην Ορθόδοξη Εκκλησία μας και Παράδοσή μας είναι ενυπόστατες, δηλαδή συνδέονται άρρηκτα με το πρόσωπο του Χριστού. Αν δεν έχεις μέσα σου τον Χριστό, τότε όλες οι αρετές και κυρίως η αγάπη θεμελιώνονται πάνω στο συμφέρον και στην ιδιοτέλεια.

Δεν είναι αφηρημένες αξίες και ιδέες αλλά ο ίδιος ο Χριστός. Γι' αυτό και με το σταυρικό Του θάνατο αντιστρέφει το δόγμα του ανθρώπου της κάθε εποχής: «ο θάνατός σου, ζωή μου», προτάσσοντας τον δικό Του θάνατο για να ζήσει ο άνθρωπος. Δηλαδή: «ο θάνατός μου, ζωή σου» – «Πεθαίνω εγώ για να ζήσεις εσύ»!

Και αυτά πού ζητά ο Χριστός αναφέρονται σε πράγματα της καθημερινότητας, που μπορούμε να τα εφαρμόσουμε όλοι σε οποιεσδήποτε συνθήκες κι αν ζούμε. Δεν λέγει ότι ήμουν άρρωστος και δεν με κάνατε καλά, δέν στηρίζει τη δικαία κρίση Του σε μεγάλες δωρεές και επιτεύγματα, που φαίνονται ωραία στα μάτια των ανθρώπων. Αλλά:

«επέίνασα, και ουκ εδώκατέ μοι φαγείν, edίψησα, και ουκ εποτίσατέ με, ξένος ήμην, και ουκ συνηγάγετέ με, γυμνός, και ου περιεβάλετέ με, ασθενής και εν φυλακή, και ουκ επεσκέψασθέ με». Όλα αυτά δεν μπορεί κανείς να πει ότι δεν τα πρόσεξε, δεν ήξερε, δεν άκουσε ή δεν μπόρεσε. Παγκόσμια η κρίση. Παγκόσμιο και καθολικό και το κριτήριο.

B. Ακούσωμεν και στενάξωμεν

Στο δίκαιο ερώτημα των δικαίων «Κύριε, πότε σε είδομεν πεινώνντα και εθρέψαμεν, ή διψώνντα και εποτίσαμεν; . . .» η θεολόγος φωνή της Εκκλησίας διακρίνει και μια ξεχασμένη αρετή που είναι η ταπείνωση. «Βλέπετε δε άλλη αρετή, την ταπείνωση, να προσμαρτυρείται στους δικαίους από το πλήρωμα της αγάπης. Ισχυρίζονται ότι είναι

ανάξιοι της ανακηρύξεως και των επαίνων, σαν να μην έπραξαν κανένα αγαθό, αυτοί που μαρτυρούνται ότι δεν άφησαν κανένα αγαθό άπρακτο».

Ένυπόστατες οι αρετές. Ο Χριστός η αγάπη, η αυτοαγάπη. Ο Χριστός η ταπείνωση. Ο Χριστός η αλήθεια. Ο Χριστός η δικαιοσύνη. Κι όποιος έχει τον Χριστό «ενιδρυμένον εν εαυτώ», αυτός και σκορπάει με απλοχεριά την αγάπη, την αλήθεια, τη δικαιοσύνη, καλυμμένος κάτω από το μανδύα της ταπεινώσεως και της χάριτος του Θεού. Αυτός και τελικά φθάνει να γίνει θεατής της δόξης του Θεού.

«Ακούσετε και ευφρανθήτε όσοι είσθε πτωχοί και ενδεείς, διότι είσθε αδελφοί του Θεού.

Ακούσετε οι πλούσιοι και την μακαρίαν πτωχείαν ποθήσατε, για να γίνετε κληρονόμοι και αδελφοί του Χριστού.

Ακούσετε και στενάξτε εσείς που περιφρονείτε τους αδελφούς του Θεού και δεν τους μεταδίδετε τα όσα διαθέτετε.

Ας αγοράσουμε, λοιπόν, με ολίγα αργύρια αιώνια κληρονομιά . . . , την ητοιμασμένην ουράνιον και αιώνιον βασιλείαν από καταβολής κόσμου».

Γένοιτο, Κύριε Ιησού Χριστέ Υιέ του Θεού του ζώντος.

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΙΑΟΥΛΗΣ

Ναύαρχος του ελληνικού στόλου κατά την Επανάσταση του 1821. Ο τόπος της γέννησής του δεν είναι επακριβώς γνωστός. Ορισμένοι βιογράφοι του υποστηρίζουν ότι γεννήθηκε στις 20 Μαΐου 1769 στα Φύλλα της Εύβοιας, απ' όπου η οικογένεια του μετοίκησε στην Ύδρα, ενώ άλλοι στο νησί του Αργοσαρωνικού.

Το πραγματικό του επίθετο ήταν Βώκος ή Μπώκος. Για το παρωνύμιο Μιαούλης υπάρχουν δύο εκδοχές: Η μία ότι του το κόλλησαν οι ναύτες του, όταν τους έδινε τη διαταγή «Μία ούλοι!» για να κωπηλατούν συγχρόνως. Η δεύτερη, από ένα τουρκικό μπρίκι που αγόρασε, με την ονομασία «Μιαούλ». Ο Μιαούλης ήταν σχεδόν αγράμματος, σύμφωνα με τον ιστορικό Καρλ Μέντελσον -Μπαρτόλντι, εν τούτοις υπερείχε σε ευφυΐα και ναυτική τέχνη. Είχε ανεπτυγμένη την αίσθηση του καθήκοντος μέχρι υπερβολής, που πολλές φορές έφθανε στα όρια της σκληρότητας για τους υφισταμένους του.

Από τα εφηβικά του χρόνια, ο Ανδρέας Μιαούλης ασχολήθηκε με τις ναυτιλιακές επιχειρήσεις. Για την ακρίβεια, ήταν ένας από τους πιο ονομαστούς κουρσάρους της Ανατολικής Μεσογείου. Έκανε σεβαστή περιουσία κατά τη διάρκεια των Ναπολεόντειων Πολέμων, όταν έσπαγε τον ναυτικό αποκλεισμό των Άγγλων υπό τον ναύαρχο Νέλσον

και ανεφοδίαζε τις ισπανικές πόλεις. Το 1816 ο Ανδρέας Μιαούλης παρέδωσε τις ναυτιλιακές επιχειρήσεις στο γιο του Δημήτριο και ο ίδιος ασχολήθηκε με το εμπόριο.

Κατά την κήρυξη της Επανάστασης στην Ύδρα, στις 28 Απριλίου 1821, ο Μιαούλης υπέγραψε μαζί με άλλους πλοιοκτήτες έγγραφο, με το οποίο διέθεταν τα πλοία τους, αλλά και θα αναλάμβαναν τις δαπάνες για τις ναυτικές επιχειρήσεις του Αγώνα. Το φθινόπωρο του ίδιου χρόνου αναλαμβάνει ναύαρχος του υδραϊκού στόλου και στις 28 Σεπτεμβρίου έρχεται αντιμέτωπος για πρώτη φορά με τουρκική ναυτική μοίρα στην Πύλο. Το Φεβρουάριο του 1822 καταστρέφει μία τουρκική φρεγάτα και προξενεί ζημιές σε άλλα πλοία στο λιμάνι της Πάτρας. Τον Οκτώβριο του 1823 ο Μιαούλης, επικεφαλής του ελληνικού στόλου, νικά τους Τούρκους στο Αρτεμίσιο και του Ωρεούς.

Μετά την καταστροφή των Ψαρών (20 - 22 Ιουνίου 1824), σημαντική υπήρξε η συμβολή του στην εξουδετέρωση της τουρκικής δύναμης, που είχε παραμείνει στο νησί και στην ανακατάληψή του, στις 3 Ιουλίου. Στις 29 Αυγούστου 1824, ο Μιαούλης, επικεφαλής του ενωμένου ελληνικού στόλου, καταναυμαχεί τον τουρκοαιγυπτιακό στον Γέροντα. Οι απώλειες του εχθρού ανέρχονται σε 27 πλοία, ανάμεσά τους και η επιβλητική φρεγάτα «Ασία».

Κατά τη διάρκεια της δεύτερης πολιορκίας του Μεσολογγίου το 1826 τα ελληνικά πλοία υπό τις διαταγές του βοηθούν με την παροχή εφοδίων τους πολιορκουμένους. Τις παραμονές της Εξόδου, ο Μιαούλης αποτυγχάνει να διασπάσει επανειλημμένως τον αποκλεισμό της πόλης και διαμηνύει στους κατοίκους ότι δεν είναι δυνατή καμιά βοήθεια από τη θάλασσα.

Το 1827, με απόφαση της Γ' Εθνοσυνέλευσης, η αρχηγία του στόλου ανατίθεται στον Λόρδο Κόχραν και ο Μιαούλης υποβιβάζεται σε πλοίαρχο. Όταν ο Ιωάννης Καποδίστριας αναλαμβάνει Κυβερνήτης της Ελλάδας, αναθέτει στο Ανδρέα Μιαούλη την αρχηγία του Στόλου του Αιγαίου. Η συνεργασία Μιαούλη - Καποδίστρια κράτησε ως τον Αύγουστο του 1829, όταν οι δύο άνδρες ήλθαν σε σύγκρουση για την πολιτική του Καποδίστρια απέναντι στους υδραίους πλοιοκτήτες, που ζητούσαν προνομιακή μεταχείριση σε αντάλλαγμα της συμβολής τους στον Αγώνα.

Ο Μιαούλης, ηγέτης πλέον της αντικαποδιστριακής παράταξης, οξύνει την κατάσταση και ο Καποδίστριας διατάσσει τον αποκλεισμό της Ύδρας από τα πλοία του εθνικού στόλου που ναυλοχούν στον Πόρο. Ο Μιαούλης μαθαίνει το σχέδιο και καταλαμβάνει τη φρεγάτα «Ελλάς». Την 1η Αυγούστου 1831 ο ρώσος ναύαρχος Ρίκορντ επιχειρεί να καταστείλει την εξέγερση και ο Μιαούλης διατάσσει την πυρπόληση των πλοίων του στόλου. Η ανατίναξη της φρεγάτας «Ελλάς» και της κορβέτας «Ύδρα» προκαλούν την πανελλήνια κατακραυγή.

Μετά την εκλογή του Όθωνα, ο Μιαούλης με τον Κίτσο Τζαβέλα και τον Δημήτριο Πλαπούτα ορίστηκαν μέλη της επιτροπής, που πήγε στο Μόναχο για να προσφέρει το στέμμα στον πρώτο βασιλιά της Ελλάδας. Επί Όθωνος, ο Μιαούλης αναλαμβάνει αρχηγός του Ναυτικού Διευθυντηρίου με τον βαθμό του ναυάρχου, ενώ το 1834 διορίζεται Σύμβουλος Επικρατείας και γενικός επιθεωρητής του Στόλου.

Ο Ανδρέας Μιαούλης πέθανε στην Αθήνα στις 11 Ιουνίου 1835. Ετάφη στον Πειραιά, στη δεξιά ακτή του λιμανιού, που ονομάστηκε Ακτή Μιαούλη. Αργότερα, έγινε ανακομιδή των οστών του σε τάφο στην είσοδο της Σχολής Ναυτικών Δοκίμων.